

DEREVS

SLOVENSKÝ · ČASOPIS · PRE · SATYRU · HUMOR · A · SPOLOČNOSŤ.

Najlepší slovenský humoristický časopis.

Vyšlo druhé číslo!

DEKRETY

SLOVENSKÝ · ČASOPIS · PRE · SATYRU · HUMOR · A · SPOLOČNOSŤ.

BRATISLAVA, KAPITULSKÁ 13. II. — KČ 2. — VYCHÁDZA MESAČNE DVA RAZY

Je zase máj, je lásky čas...

HODŽA : Slečno, nebol by možný medzi nami nejaký pomer ?

Hindenburg a Slovenský Denník

Bratislava —

Ako sa dozvedáme, vyslovil Slov. Denník svoj nesúhlas a svoju nevôľu nad zvolením Hindenburga za prezidenta Nemecka. Ozaj, čo si teraz ten Hindenburg počne?

Národný Denník sa vzmáha

Bratislava —

Pred niekoľkými dňami uverejnil Hlinkov „Slovák“ článok, podľa ktorého vraj v Bratislave vychádzajúci Národný Denník onedlho zanikne. Ako sa dozvedáme, táto zpráva sa nezakladá na pravde, nakoľko i včera sa prihlásil zase jeden predplatiteľ na spomenutý časopis.

Zmena názvu ministertva pre Slovensko.

Bratislava —

Ako sa nám z kompetentných kruhov oznamuje, bude doterajší úradný názov bratislavského ministerstva „Ministerstvo pre správu Slovenska“ zmenený ohľadom na jeho účel na Slovensku, na názov: „Ministerstvo pre slávu Slovenska“.

Nové odznaky nezamestnaných na Slovensku.

Bratislava —

Ako sa dozvedáme, boly práve tieto dni dohotovené odznaky pre nezamestnaných na Slovensku. Odznaky sú vkusne upravené, emailované s heslom, červeným písmom na čiernom podklade: „NĚLZE VYHOVĚTI“.

*

Princ Veraguy, toho času jediný potomok Krištofa Kolomba, keď bol v Paríži, zašiel do telegrafického úradu.

— Koľko slov môžem odtelegrafovať za jeden frank do Madridu? — opýtal sa telegrafného úradníka.

— Deväť, — odpovedal krátko úradník.

— To je drahá taxa. U nás v Madride je to lacnejšie.

— Tak chodte si tam telegrafovať! — poznamenal zlostne úradník.

— A za podpis sa tiež platí?

— Za podpis nie!

Princ Veregny nato zostavil telegram a potom ho podpísal, takto:

Christophorus Columbus de Toledo y Larreatequi de la Cerda Ramirez de Baquedano y Gante, Almirante y Adeantado Mayor de las Indias, Marquis de la Jamaica, Duque de Veragua y de la Vega, Grande de Espana, Senador del Reyno, Gaballero de la insigne Orden del Toison de Ore, Gran Cruz de la Concepcion de Villarimosa, Gentil Hombre de Camara de Bey Don Alfonso XIII.

Môžeme si predstaviť, že telegrafný úradník, keď tento podpis uvidel, padol so stoličky.

Odkazujem Vám,

ktorým sa náš „Dereš“ zapáčil, aby Ste vyhlásili každého slovenského občana, ktorý „Dereš“ nečítal, za poľutovania hodného neinteligenta, ktorý všetku svoju záľubu nachádza v čítaní kadejakých Šekspirov, Vaildov, Ibsenov, Šillerov a iných škriblerov tohoto a iného druhu, kdežto skutočný duševný požitok, ktorý mu kynie zo stĺpcov nášho časopisu, nechá bez pozornosti.

Vy, ktorí Ste poznali „Dereš“, Vy, ktorí viete, že zfilozofovaný život nestoji ani fajku dýmu, Vy, ktorí viete, že klasická hudba napáda mozog, Vy, ktorí nedbáte či sa zemeguľa vrtí z lava na pravo, alebo naopak, Vy, ktorí viete, že tu sa človek môže poroztrhnúť, ani vtedy to nebude lepšie s našim vreckom, Vy, ktorí viete, že politiku je panské huncutstvo, Vy, ktorí sa tu cítite doma a viete, že Tatry sú naše a nedajú sa odniesť do Brna, lebo sú dobre prišróbované, Vy, ktorí viete, že Dunaj ten náš bude i po prevedení pozemkovej reformy tieť z Bratislavy do Komárna, Vy, ktorí viete na prvý šmak rozoznať modranské víno od berehovského, Vy, ktorí viete, že kapusta so švábkou je lepšia, ako knedlík se zelím, Vy, ktorí nemyslite na iné veci, na nič čo sa okolo Vás robí, keď máte lásku, halušky s bryndzou, cigaru a čiernu kávu, Vy, ktorí radi máte Chaplina a rehocete sa na amerických burleskoch, Vy, ktorých pozornosť lepšie upúta pekná ženská nôžka, ako náš národohospodársky život, osveta a také iné voloviny, dobré pre kultúrtrégerov, ale nie pre pánov, ktorí sme my, my Slováci, sto striel a tisíc hromov tomu svetu z marmelády, ačpráve by sme nemali ani fuka v našom vrecku, Vy, ktorí Ste dlhni krajčiom za šaty, ktorí hľadáte v jednom okamihu zúfale, a v druhom okamihu už vesele a veľkými nádejami do tohoto mizerného sveta, Vy všetci poďte sem, aby som Vám srdečne potriasol ruku, objal a pobožkal Vás na čelo!

A pozdravujem nielen Vás, ale pozdravujem i našich dobrých starých strýčkov, ktorí sú medzi nami mladými, ako živé pamiatky starého a dobrého slovenského humoru, ktorí nás svojimi pohľadmi hľadia, akoby vraveli, veď sa nebojte, bude to ešte i lepšie. Hoj, a bude to lepšie!

Smejte sa, drahí priatelia, smejte, lebo keby sme sa nesmiali, by sme plakali...

Cigáň a víno.

My Slováci už sme takí
nechceme čina-dratty,
ani vtedy, keď sme triezvi
ani keď sme nadratí.
Veď slovenskú našu pieseň
nikdy tak nik nezahrá
ako cigáň; to je sväté,
čo sa v kúsky roztrhá
a kým Tatry nad nami sú,
kým budeme tuná žiť,
prisaháme do jedného:
pivo nebudeme piť!
Tak ako nás pieseň učí,
ktorá nám vždy v ušiach hučí:
Vínko, vínko, to piť budem
dokiaľ ja na svete živý budem...

Pôvodné zpravodajstvo

Bratislava.

„Národný Denník“ v Bratislave oznamuje, že podľa zprávy „Národných Listov“ prevzatej z „Tribuny“ uverejnil parížsky dopisovateľ „La Matin“-u článok v „Práger Presse“ podľa ktorého „Budapesti Hirlap“ vyslovuje svoj nesúhlas s úvodným článkom „Népakarat“-u, v ktorom redaktor „Varšavského Pondelníka“ v svojej zpráve prevzatej z „Krakovského Kuríru“ a uverejnenej svojho času v „Poľskej Politike“ zmieňuje sa o zpravách londýnskeho „Tempsu“ prevzatých z „New-York Herald“ a podpísaných šéfredaktorom chicagskej „Tribuny“ napísaných podľa štatistických výkazov, uverejnených v „Corriere de la Sera“ a to na základe zprávy „Figara“, akoby príspevku bratislavského „Slováka“ boly preberané z „A Reggel“....

Drahý telegram.

Abeles bol obchodníkom v Bratislave a v Prahe. Čo kúpil v Bratislave, to predal v Prahe a čo kúpil v Prahe to zase predal v Bratislave.

Raz kúpil v Bratislave zemiaky a odcestoval do Prahy, aby ich tam predal, čo sa mu i šťastne podarilo. Odobral sa na telegrafický úrad, aby telegraficky podal o dobrom obchode zpravu svojej manželke.

Sostavil telegram takto:

Zemiaky som výborne predal. V piatok popoludní som v Bratislave. Tvoj Abeles.

Keď podával telegram, úradníčka porátala slová a povedala, že poplatok za tento telegram činí spolu 5 korún.

— Nemôže to byť lacnejšie? — opýtal sa Abeles.

— Áno, len to treba skrátiť.

Abeles sadol si k písaciemu stolu a začal premýšľať, ako by skrátil telegram.

— Also — povedal si — zemiaky. Moja žena i tak vie, že nešiel som do Prahy predávať mydlo, ale zemiaky, toto slovo je tedy zbytočné. A vytiahol slovo zemiaky.

— Výborne. — Nuná a špatne. Samosebou sa rozumie, že výborne — a vytiahol slovo výborne.

— Predal. — Pravdaže predal. Veď som preto odcestoval do Prahy. Tedy toto slovo je tiež zbytočné a vytiahol ho.

— V piatok popoludní som v Bratislave. — Nu, to je už skutočne zbytočné. — A vytiahol i toto slovo.

— Tvoj Abeles. — To potom naozaj zbytočné je telegrafovať, že sa volám Abeles. — Týmto roztrhal cedulku a pokojne odišiel z telegrafického úradu.

Kto nečíta „Dereš“, ten je somár!
Vavro Šrobár.

Bismarckova skromnosť.

Ku koncu roka 1878 opýtal sa ríšsky poslanec Dietze Bismarcka, že koho považuje za prvého diplomata sveta?

— To nemôžem povedať — odpovedil Bismarck — ale Beacousfield je iste druhý.

*

Hodne po polnoci, už skôr k ránu, niekto silno zabúcha na dvere lekárne. Búcha, zúrivo trepe a kope do dvier, až lekárnik vstane, otvorí malý oblôčok na roletni a spýta sa nočného hosta, že čo si praje.

— Dajte mi jeden aspirín!

Lekárnik od hnevu ide poraziť. Je to sviňstvo pre jeden aspirín budíť človeka, je to zlodejstvo, sviňa, uličník atď.

Nočný host chvíľku mlčí, potom však zahroží lekárnikovi:

— Počujete, jestli ešte mnoho budete kričať, tak sa nahnevám a pojdem si hneď do inej lekárne kúpiť ten aspirín.

*

Na nos majiteľa zbytkového statku sadne mucha, načo pán statkár rozhorčene svolá:

— Predsi je to len sviňstvo! Mám päťsto katastrálnych jutár a táto bezočivá mucha nenajde inde miesta, kde by si sadla, len práve na mojom nose!

Ako rečnil Juriga pred prevratom?

Bolo to raz za maďarských volieb a stalo sa to v jednej dedinke v okolí Trnavy. Maďarské úrady a žandárstvo terorizovalo celý vidiek a vháňalo náš slovenský ľud do táborov, kde sa volilo na maďarských voličov. Maďarské úrady vystupovali tak prísne a nespravodlivo, že naši prední, slovenskí bojovníci ztracali už odvahu postaviť sa na verejné miesto a odvážnymi rečmi povzbudzovať ľud k vernosti slovenskej veci.

Už len niekoľko dní ostávalo k zakončeniu voľby a obyvateľstvo jednej najväčšej dediny pri Trnave zakolísalo vo svojom povedomí, začalo podliehať maďarskému teroru a vábivým sľubom. Situácia sa stávala beznádejnou a tak sa zdalo, že obyvateľstvo z tejto dediny voliť bude Maďara.

Však vpadol do toho Juriga.

Na námestí, kde Juriga, nenastrašený od žandárskych bajonietov, vyskriabala sa na nejaký sud, tíslo sa okolo neho tisíce ľudu, aby vypočuli jeho reč. Keď Juriga otvoril ústa nastalo hrobové ticho.

— Drahi priatelia a bratia v Kristu — začal Juriga — vy teraz pojdete voliť, ale pamätajte si, že ste Slováci a nehlasujte na Maďarov, lebo Maďari sú nám nepriateľmi, o všetko nás oberajú, ba i posledný náš kabát by nám stiahli. Nuž keď sú takí, že by nám i ten posledný kabát stiahli, my Slováci sme zase takí, že keď ho chcú, nech ho majú, my im ho dáme...

— A Juriga svliekol tam na podzim, svoj kabát a s opovržením, hodil ho medzi maďarských žandárov, ktorí stáli neďaleko jeho miesta a potom pokračoval:

— Nuž, ale čo myslíte, že keď nám stiahli ten posledný kabát, že sa tým uspokojí. Čerta. Ešte by nám i tú poslednú košelu! Nuž keď ju chcú, nech ju majú, my im ju dáme...

— A Juriga svliekol svoju vestu a za veľkej veselosti davu, hodil ju tiež medzi žandárov a potom pokračoval zase ďalej:

— Nuž a čo si vy drahi bratia v Kristu myslíte, že keď už majú náš kabát a stiahli z nášho tela i poslednú vestu, že sa už tým uspokojí? Čerta pekeľného. Chceli by nám stiahnuť ešte i tú poslednú košelu! Nuž keď ju chcú, nech ju majú, my im ju dáme...

— A Juriga ohromným kľudom začne stahovať svoju košelu, ktorú hodí medzi žandárov. Však čo je to? Pod košelou na jeho holom tele zjaví sa široká stuha slovenských národných bariev, ktorú Juriga krčovitě zachytí a ohromným hlasom zvolá:

— Všetko im dáme, ale toto jedno im nedáme!

Ľud do jedného človeka volil na slovenského kandidáta — Ivánku.

(Bratislavské klebety.)

— Tak čo nového? Aký je výsledok prvého čísla Dereša?

— Dámy moje, neočakávane dobrý, výborný. Keby ste čítali všetky tie dopisy, ktoré mi došli za smieťkych kútov Slovenska, by ste sa vsialkali a plakali. Nemyslím, že je na Slovensku ešte jedna redakcia, ktorá by dostávala tak milúčku alebo zúrivé dopisy, ako naša. Pisali nám vážení starší páni, staré tetušky od kavičky, mladé dámyčky a dievčatká poslali nám ružové, zaparujúmované lističky. Nevie, či tie úprimné riadky zasluhuje si náš „Dereš“, alebo či je to jaro, ktoré prinieslo radosť zo života, ktorá sa týmto spôsobom vyvíja. V Bratislave sa kupoval „Dereš“, ako keby ho dávali zadarmo.

— Počuly sme to i my a gratulujeme vám. Aký viete, že sme už na niečo zaujímavého veľmi zvedavé a preto, prosíme vás, ráčte nám referovať o klebetách posledných dní.

— Tých je teraz málo. Divadlo, okrem operného súboru, nám už odišlo a v Bratislave hrá teraz maďarská divadelná spoločnosť.

— To nás tiež zaujíma, tí maďarskí herci sú elegantní.

— Máte pravdu, aby sme boli ale spravodliví, maďarské herečky sú tiež nie hocičo. Však nehovoríme o tomto, lebo by sa o tom dozvedeli u Slov. Deníka a vyhlásiť i vás i mňa za Maďarónov.

— Nebojte sa. Pekné dámy sú ztelesnenou internacionálou a sme presvedčení, že v radoch maďarského obecnstva v divadle, našli by ste i Slováka, ba i Čecha.

— Pravdu máte. Členovia operného súboru Slov. Národného Divadla sú v divadle denne. Videl som tam sl. Krásovú, Choroviča a mnohých iných. Ak keby ste ich videli, akou oduševnenosťou tľapkajú svojím maďarským kolegynám a kolegom! A z českých i slovenských žurnalistov a spisovateľov tiež uvideli by ste tam veľmi mnohých.

— O, to je zaujímavé! Jejej! A dobre hrajú?

— No, dávajú zväčša operety. V tých sú veľmi dobrí. Čo sa hlasov týka, v tom sú slabí, vďaka operetu dobrých hlasu ani tak nevyžaduje, ako šik, eleganciu, tanec a pekné nožičky a týmto všetkým disponujú. Videl som minule jednu veľmi slabú, ale tým pikantnejšiu operetu, čo v tej subreťta a komik vystrájali. toho bolo až mnoho.

— O tej sme i my niečo počuly. Že bola však priplikantá!

— No, mravné obrady to neboly. Subreťta Bőška Horváthová, miláčka maďarského obecnstva, sa svliekla a v chutnom ružovom kombiné spievala dobrú polhodinku nejakú šanzónu. Ľudia z skóri a pod galerie sa tak nahýňali, že skoro popadali medzi stoličky na prízemí.

Najlepší a najlacnejší nákupný atréň kobercov, záclon, prikrývadiel atď. obzvlášť ale p e r z s k ý ch kobercov je :

Kobercový dom Fornheim

Bratislava, Michalská ulica číslo 25

Talpra Magyar!

V slovenskej strednej škole na maďarskom vidieku. Profesor vkročil do triedy a uvidí, že niekto na tabulu, veľkými písmenami napísal: Talpra Magyar! Zrudne od hnevu, prísne pohľadí na triedu:

— Hneď mi poviete, kto to napísal!

Nik sa nehlási, až o chvíľku Moric.

— Ty vieš? Povedz!

— Prosím, Petőfi Šándor.

Bibličné vysvetlenie.

Malý Moric sa opytuje otca:

— Prečo si Hospodín na siedmy deň odpočinul, keď nerobil ani za tých šesť dní nič, len povedal: staň sa a stalo sa ...?

— Začínate byť tipujú,tedy hovorte radšej o niečom inom.

— O niečo? Dobré známy slovenský náš herec Janko Borodáč, bol nemocný, ležal na bratislavskej klinike, kde bol i operovaný. Teraz však už ozdravel a odcestoval za spoločnosťou, ktorú hrá teraz v Banskej Bystrici.

— Je pravda, že Hrušovský svoj román „Človek s protézou“ musí vydať v češtine?

— Nie, to sú povedačky. Román bude vydaný v slovenčine a to v najbližších dňoch.

— A čo básnik Emil B. Lukáč? Odišiel vraz z Bratislavy?

— Áno. Odišiel niekde na dedinu farárčiť, počúvať piesne svätej prírody a bučať strakatých kráv.

— A čo jaro v Bratislave?

— Jaro, dámy moje? To sa nedá len tak rozpovedať, to treba vidieť, to treba cítiť. Všetko sa to už rozzeľovalo, slniečko sa smeje a na dunajskom pobreží hemží sa množstvo krásnych a vábnych žien. Ozlily češičky a zákutia petržalského Páru. Hrá čestky a zákutia chodievame sa činkovať.

— Aká je móda v tenisových úboroch?

— U pánov typické modré kabáty zmizli a ich miesto zaujali rožnobarvené vlnené a plátene vesty. Tiež vesty biele, lemované čiernym pruhom sú elegantné. Však sa i ďalej je viac dlhé nahavice. Nosiak najnovšie sa objavily biele a široké nahavice po kolena.

— A dámska móda?

— Biela a čím jednoduchojšia, tým elegantnejšia. Krátke rukávy, nie veľký výstrih, skladaná alebo nabraná sukňa s vreckom, biele punčochy, biele plátene polotopánky — to je všetko.

— Co je s východoslovenským divadlom?

— Hrá v Košiciach a máva dosť dobré návštevy.

— Počuly sme, že primabalerína košického divadla rozlúčila sa s divadlom? Že vrah viduje v roku, je to pravda?

— Áno. Primabalerinka Elenka Fuchsová zanechala divadlo, ale nie tance. Pred niekoľkými týždňami tancovala i v Redoute bare v Bratislave. Verte mi, drahé dámy, že čo urobila, urobila veľmi múdre. Prosím, u divadla mala nejakých 1300 korún, kdežto v bare dostáva až 3000 korún na mesiac. Z tej gáže môže už poctive vyžiť. Keby ja bol primabalerínou, ja...

— Dobré, dobré. A kde je teraz?

— Z Bratislavy odišla do Budapešti a odtiaľ má vraciť do Carihradu. Vidíte, aspoň preceňuje celý svet a nemusi splesnivieť na jednom mieste.

— Čo je ešte nového?

— Naše básnik Vlado Roy oslavoval tieto dni svoju štyridsiatku.

Padám do nôh.

Keď župan Ruman zaujal svoj úrad v Levoči, prvý deň prihlásil sa mu staručký hajduch, ktorý mu s najväčšou úctou oznámil, že parkety županátu čistieva sám už dlhé roky a nesmierne by bol povďačný, keby veľkomožný pán župan poveril ho i v tejto republike pomytel zamestnaním, uz tým viac, keďže si za túto prácu vydobyl úplného uznania i u predoslých fő- a ališpánov.

Ruman láskave vyhovel tejto žiadosti a starý hajduch leštil parkety takou svedomitostou, že tie ieskly sa ako sklo, a byly klzké ako ľad.

Jedného dňa bola županovi oznámená govalská deputácia. Ruman ich prijal vo veľkej dvorane. Deputácia, ktorá počítala asi deväť hláv, zastala úctive, tak na päť krokov pred županom a ten, ktorý mal prehovoriť prikočil k županovi až na jeden krok. Potom odrazu hodil sa pred ním na kolena, a objal nohy župana. Povedal: Padám do nôh!

Ruman nepoznajúc tento spôsob prejavy úcty, sa zľakol a cúvnuł. To bolo jeho nešťastím, lebo na parketách hladších ani sklo, pošmivky sa mu nohy a padol celou svojou váhou na zem.

Gorali mu chceli pomáhať, priiskočil jeden, však ten sa tiež pošmivkol a padol, i druhý i tretí. Štvrtý, tak že o niekoľko okamihov ležala na hrbke celá spoločnosť.

V tom vstúpil starý hajduch, ktorý uzrel hromadu sedliakov, tu roku, tam nohu, tu hlavu a pod tou hromadou trepal sa župana, jeho pána. Čo si iného môhol v prvom okamihu pomyslieť, ako, že jeho pána bijú. I vybehol na chodbu a zúfale zvolal:

— Pána župana bijú!

O niekoľko okamihov pribehli hajdúsi, vrútili sa s palicami do dvorany a tak namlátili chudákov Gorolov, že tým na veki odišla chuť chodiť k pánom v deputácii. Až keď Gorali boli už polomrtví a župan Ruman dostal sa k slovu, vysvetlila sa celá vec. Bolo však už neskoro.

Pánovia, počúvajte. Išiel som raz v noci cez hustú horu. Vólol ima ako v rohu a len pri slabom svetielku môjho lampáša som vedel udržať pravý smer, ktorým som mal zísť do najbližšej dediny. Však olej sa odrazu len minul a svetlo v lampáši mi vyhaslo a ja nevedel čo počať, kadiať ísť. I napadla mi záchranná myšlienka. Spustil som nahavice, lampáš položil pod... pod... no pod seba a potom vytiahol zase nahavice, vzral lampáš do ruky a išiel na — smradom.

Dáma brá na klavírne:

— Vy ste muzikálny, pane doktor?

— Áno, ale neráčte sa vyrušovať. Hrajte len ďalej.

I. Duval, knihovník, do Francie. I mal ten zvyk, že odpovedal na každú otázku: Nevie! Raz mu povedali:

— Kráľ vás predsi platí za to, čo viete, tak odpovedajte poriadne!

— Áno — odpovedal knihovník — kráľ ma platí za to čo viem, lebo keďby ma mal platiť za to čo neviem, nestačilo by všetko jeho bohatstvo.

— Vy hovoríte, že kuchyňa vám je primalá v tomto byte? Nič to nerobí, prenajomné je i tak tak vysoké, že veru nám mnoho neostane na varenie.

PARFUMERIE D. ENGEL

BRATISLAVA, Sedlárska ul. č. 6.

Najbohatší výber a najlacnejšie ceny pre všetky francúzske, anglické a domáce voňavkarské výrobky. Hlavný sklad fmy. H. Lavecký, Praha.

"MARGUERITE"

DÁMSKY SALÓN KLOBÚKOV V BRATISLAVE

Obcenený dodávateľ vidieckeho dámskeho obecnstva. — Špecialista námnových, najlacnejších a najkrajších opráv.

Spoločnosť starých pánov sedí v hostinci pri vínku a vyprávujú si pol'ovnicke historie, každý zo svojho života. Každý má tú svoju históriu, už buď uveriteľnú, alebo takú o pravdivosti ktorej vyskytujú sa sem-tam tiché pochybnosti.

Po mnohých odznelých prípadoch hlási sa k slovu starý lovec:

— Pánovia, bolo to pekne, čo ste tu navyprávali, ale počujte ňu, čo sa raz so mnou stalo, veľmi strašného, veľmi strašného prihodilo. Boli sme na diviakoch. Ja náhodou odtrhol som sa od spoločnosti a zatáral v lese. Odrazu len predomnou stojí, ale tak na štyri-päť krokov, ozrutný medveď. Neztratil som duchapritomnosť, namieril naň pušku a klap — kohútik udrel na prázdno. Chladnokrvnosť však ma ani vtedy neopustila, vytiahol som revolver, namieril a — klap — kohútik zase na prázdno. Inej zbrani som nemal, nepozostávalo mi iného, ako utiecť. Podídem niekoľko krokov na pravo, však zivala tam hlboká priepasť. Chceme utiecť na ľavo, predomnou druhý, veľký medveď. Obrátim sa a, pánovia, za mnou dve hrozitánske, rozzúrené medvedice... Nebolo záchrany...

— No, a?

— Čo, no, a? Sožralí ma!

*

Khon a Grün idú obedovať. Rozkážu si pstruhy. Kelner o chvíľku priniesie misu, na ktorej ležia dve ryby, jedna väčšia a jedna menšia. Khon núka Grúna:

— Nech sa ti páči, vezmi si!

— Ale prosím ťa, len vezmi si napred ty!

Takto sa núkajú aspoň štvrt hodiny, až Khon siahne do misy a vyberie tú väčšiu rybu.

— Sviňstvo — poznamená rozhorčene Grün.

— Čo je sviňstvo, opytuje sa nevinne Khon.

— Sviňstvo, že si si vzal tú väčšiu rybu.

— A ty ktorú by si si bol vzal keby si bol prvý?

— Nuž prirodzene, že tú menšiu.

— Tak čo kričíš, veď tam ju máš!

*

Khon rozpráva Grúnovi o svojich dobrodružstvách v Sahare. Hovorí:

... a predstav si len môj strach, keď v diaľke uzrem lva, ktorý sa blíži ku mne. Začal som utekať, ale lev ten mal bystrejšie a lepšie nohy ako ja, obzrem sa a vidím, že lev mi je za päťami. Už-úž ma chcel zdrapnúť, keď odrazu pošmikne a spadne. Dokiaľ sa posbieral bol som už hodný kus od neho. Však lev pustil sa zase za mnou a o chvíľku ma zase dohol a zase ma skoro zdrapnul avšak zase sa pošmikol a spadol. Dokiaľ sa zase posbieral, ja dosiahol som už jednu palmu, na ktorú som sa vydriapal. Bol som zachránený.

— Len toľko! — poznamená Grün.

— Nuž?

— Ja by som sa bol aspoň pos...

— No, a čo si myslíš, načom sa ten lev dva rázy pošmikol...?

Šrobárova cesta v Amerike

alebo: Ako sa píše a či robí Slov. Denník?

Pamätáme sa ešte, že Šrobár odcestoval do Ameriky, aby zadržal tam niekoľko prednášok a medzi americkými Slováckmi agitovať za pražský centralizmus na Slovensku. Na svojich cestách viedol denník pre vlastnú potrebu, ktorý, keď sa do Bratislavy navrátil, dal k dispozícii Slov. Denníku, aby podľa toho niečo napísal o jeho americkej ceste. Či napísal, či nenapísal, jedno. Keby bol napísal, takto by to bol napísal:

(Z denníka Šrobára: Naša loď dnes zakotvila v prístave. Myslel som si, že očakávať nás bude veľký zástup ľudí, horké bolo však moje sklamanie, keď v prístave uvítalo nás len niekoľko Čechov a dvaja Slováci.)

Slov. Denník: Po dlhej a únavnej ceste prvý minister Slovenska dr. Vavro Šrobár konečne dnes uzrel brehy slobodnej Ameriky. V prístave očakávaný bol ohromným zástupom Čechoslovákov, ktorí so slzami v očiach vítali na svätej americkej pôde veľikáša slovenského národa.

(Z denníka Šrobára: Našu batožinu odniesol za 50 centov do hotelu jeden japonský nosič.)

Slov. Denník: Nadšenie a radosť Čechoslovákov z príchodu ministra Šrobára bola tak ohromná, že vyvolala pozornosť ba sym-

pátiu i v prístave nachodiacich sa cudzincov, ktorí taktiež volali Šrobárovi na slávu, ba jeden z nich, aby dokázal, že korí sa pred veľkou osobnosťou nášho štátnika, napriek všetkým protestom vzal jeho batožinu a pomohol ju zanieť do hotelu.

(Z denníka Šrobára: V hoteli som sa opýtal jedného Čecha, že čo myslí, dá sa tu niečo v tejto Amerike vykazať. On odpovedal: Sakra, pojde to tu trochu ťažko, mnoho je tu ľudákov, autonomistov.)

Slov. Denník: V hoteli potom navštívili Šrobára predáci amerických Čechoslovákov, aby ho ako ministra informovali o pomeroch našich krajanov v Amerike. Plne schvaľovali cestu Šrobára do Ameriky a jeden z nich, ktorému sú americké pomery dobre známe, sa vyslovil, že cesta táto bude mať ohromujúceho výsledku a zne-možní každú ďalšiu agitáciu amerických autonomistov.

(Z denníka Šrobára: Keď hostia odišli, ľahli sme si, však ja nevedel som zaspáť, lebo z matracu vystávalo pero, ktoré ma štíchalo a jedna stará ženská asi tri rázy vkročila do izby, či niečo nepotrebuje.)

Slov. Denník: Prvú noc na americkej pôde strávil náš minister nekľudne. Nevedel zaspáť, lebo spomínal na svoju drahú vlasť,

ktorú zanechal pri Dunaji a Vltave. Potom celú noc navštevovali ho nadšení Čechoslováci, ktorí mu kladli tisícero otázok.

(Z denníka Šrobára: Druhý deň som mal prvú svoju prednášku. Na prednášku sa dostavilo mnoho ľudí, ktorí mi odporovali a ostro kritizovali postup českých úradníkov na Slovensku.)

Slov. Denník: Americkí Slováci ledva sa dočkali prvej prednášky nášho ministra. V sieni, kde sa odbývala prednáška, shromaždilo sa mnoho ľudí, ktorí neustále prerušovali jeho prednášku poznámkami absolútneho súhlasu a volaním mu na slávu.

(Z denníka Šrobára: Prednáška moja sa zakončila veľkým škandalom, nakoľko tam prítomní Slováci a Česi sa pobili.)

Slov. Denník: Prednáška nášho ministra mala zakončenie veľmi dojemné, nakoľko tam prítomní Slováci a Česi, dojatí od Šrobárovej prednášky, od radosti sa objímali a bozkávali.

(Z denníka Šrobára: Povedal som dr. Maulovi, že bude dobre, keď odtiaľ nejakým spôsobom zmizne.)

Slov. Denník: Vzhľadom na pokročilý čas, zakončil minister svoju prednášku a za veľkých ovácií zanechal miestnosť.

(Z denníka Šrobára: Usporiadali sme ešte niekoľko prednášok po amerických kolóniách s väčším-menším úspechom.)

Slov. Denník: Cesta nášho ministra po amerických mestách obývaných Čechoslovákmi, konala sa v znamení víťazstva československej myšlienky. Všade, kde sa náš minister dostavil, bola zne-možnená navždy sprostá agitácia amerických autonomistov.

(Z denníka Šrobára: Autonomisti boli tak drzí, že požiadali americkú vládu, aby ma tá vyzvala, aby som opustil pôdu Severo-Amerických Spojených Štátov. Americká vláda tejto požiadavke v slušnej forme vyhovel.)

Slov. Denník: Keď náš minister Šrobár opúšťal pôdu Ameriky, samá americká vláda poslala mu prípis, v ktorom sa s ním rozlúčila.

(Zo Šrobárovoho denníka: Keď sadali sme na loď, zbadal som v prístave troch amerických detektívov, ktorí dohliadali, či skutočne odídem.)

Slov. Denník: Keď náš minister Šrobár lúčil sa pred svojim odchodom v prístave so svojimi vernými, zbadal tam: troch poverencov americkej diplomacie, ktorí mu prišli v mene amerického národa povedať posledné: S Bohom!

(Zo Šrobárovoho denníka: Konečne som v Bratislave. Počuješ Hušek, to v tej Amerike vyzerá veľmi zle, tí autonomisti sú tam veľmi silní.)

Slov. Denník: Dnes konečne došiel minister Šrobár do Bratislavy. Na nádraží bol slávnostne uvítaný a tam hneď prijal nášho šéfredaktora, ktorému podal krátky a jadrný referát o svojej americkej ceste, ktorá sa skončila takým úspechom, aký sme skutočne neočakávali.

Hlinka v Ríme

Intervju zakladateľa a vodcu slovenského národa s pápežom.

Ranným rýchlikom došiel do Ríma Andrej Hlinka, aby navštívil pápeža, složil mu hold a jeho pozornosť obrátil na veľké krivdy páchané na ubiedenom slovenskom národe pod Tatrami. V poludní mu bolo oznámené, že pápež ho čaká vo Vatikáne presne o 1. hodine. Hlinka sa pomodlil a odobral do Vatikánu. Jeho vizitku prevzal vrátnik, viedol ho cez nádherné dvorany až ho nechal v audiencej sieni. Hlinka čakal až o chvíľku sa roztvorili dvere a vkročil On. Zastal a rukou po- zehnal klačiaceho.

Hlinka: Svätý Otče, nie som hodný, aby som vstúpil pod strechu Tvoju, ale povedz len slovo a uzdravená bude duša moja.

On: Nono!

Hlinka: Prišiel som k Tebe s pokorou, úctou a láskou, ako k poslednému na tomto svete, ktorý svojim jediným slovom vedel by pomôcť nám slovenským katolíkom, ktorí sme v tej Českej republike prenasledovaní československými kacírmi, ako tí prví znávací Krista za doby ukrutného Nerona.

On: (s presvedčením a súcitom): Totiž!

Hlinka: Pohliadni len milostive na tri milióny Tvojich veriach katolíkov slovenských, ktorí neprestali nikdy Boha milovať a Jemu slúžiť. Smiluj sa nad nami, úbohými, lebo zahynieme. O, nie, Otec Svätý, nie sme malomocní a Boha neopúšťame, ani srdcia naše

nebudú sa koríť zlatým modlám, postaveným v púšti.

On: (so svätým rozhorčením): Kehe!

Hlinka: Veľmi múdre si ráčil poznamenáť, Sv. Otče, a v Tvojich očiach vidím záblesk rastúceho súcitu, vidím, že srdce Tvoje nekonečne milostivé a nesmierne dobré zabušilo nad ukrutnosťami našich českých bratov. Ja, prosím mám faru v Ružomberku, tam blízko Hajdócych.

On: (vzdychne) Veru.

Hlinka: A odtiaľ chodím do Prahy, medzi tých čechuňov, aby prosil, vymáhal, poukazoval.

On: Ja len!

Hlinka: Však všetko marné, ach marné a marné. —

On: Aby!

Hlinka: Skôr prejde ťava uchom ihly, ako Slovák do úradu na Slovensku.

On: Poneváč!

Hlinka: Áno, práve tak som si to myslel, ako keby si mi to bol z úst vybral, Sv. Otče, a vidím, že neputoval som sem do svätého mesta nadarmo, lebo moja prosba bude milostive vypočutá. Prosím ťa pokorne, povedz len jedno slovo Tvojmu služebníkov, povedz čo mám povedať môjmu národu pod Tatrami, čo mu najmilostivejšie odkazovať ráčiš, é povedz?

On: Prosím, Sv. Otec Vám odkazuje, že Vás dnes nemôže prijať. Chcel som Vám to hneď povedať, že nie som pápež, ale nedostal som sa k slovu.

Kto si zadržal prvé ukázkové číslo nášho časopisu a nám ho nevrátil, považujeme ho za predplatiteľa.

TOMAŠ TOMEČEK

čalúnnictvo a dekoratérstvo

BRATISLAVA, KARPATSKÁ ULICA 19

Špeciálna výroba: koženého klubového nábytku, otomazov a matracov. Barvenie starého koženého nábytku a stoličiek pre jedálne. Všetky do oboru spadajúce práce prevádzkam v prvotried. prevedení

Slovenský Snem

Druhé zasadnutie. — Slovenskí Čechoslováci na nútenej práci. —
Uvítanie Hlinku.

Bratislava, 5. mája 1963.

Za účasti všetkých poslancov a ministrov Slov. Snemu, bolo zahájené dnes druhé zasadnutie Slov. Národného Shromaždenia.

Niekoľko minút po zahájení do dvorany za ohromných ovácií vstúpil **Andrej Hlinka** a zaujal svoje miesto naproti predsedníckemu stolu.

Keď sa obecenstvo utišilo, ujal sa slova minister **Ferdiš Juriga**, ktorý chvejúcim sa hlasom pozdravil muža, slovenským národom tak zbožňovaného. Medzi iným hovoril:

— Nesmiernou radostou v mojom slovenskom srdci výtam Ťa, spasiteľu národa, na tomto mieste, ktoré podľa tvojich vysokocotených a vážených schopností lepšie ti prislúhuje, ako fara v Ružomberku. Nenachádzam v tomto okamihu vhodných slov, ktoré by boly výrazom tej radosti, ktorá titánskou silou búri v nás všetkých, keď vidíme Ťa tu medzi nami, ako ovečky svojho baču, na salaši. (Nech žije!)

Po ukončení jeho dojemnej reči odpovedal Hlinka, ktorý medzi inými hovoril:

— Ako bača na salaši, medzi svojimi ovečkami, áno, ako starostlivý bača o svoj dobytok, tak stojím tu medzi vami, aby som vás poviedol po trnistej ceste budúcnosti nášho katolíckeho národa. Viem, že sme ľudia krehkí a boli sme najmä tými za času pražskej vlády, však teraz tu každý pred Bohom a mnou nech sľubí, že priloží ruku k práci, nebude sa opíjať a vysedávať celé dni v krčme. (Nech žije Hlinka, nech žije Juriga!)

Potom povedal ešte niekoľko nešmyslov a sadol si.

Po jeho reči povstal zase minister **Juriga**, aby referoval o poriadkoch, ktoré sa v záujme pokojného behu slovenského života predviedly.

— Niekoľko slovenskí čechoslováci boli internovaní a zadelení k nútenej práci. Tak na príklad **Karol Hušek**, bývalý šéfredaktor Slov. Denníka, poverený bol *napísaním životopisu Andreja Hlinku v smysle autonomistickom*.

— Bývalý minister zemedelstva **Milán Hodža** musí s jedným párom volov porať všetky tie pozemky, ktoré na základe pozemkovej reformy rozparceloval. Ako pohonič je k nemu pridelený býv. tajomník agrárnej strany v Bratislave **Seda** s vyhradením, že pri oraní nesmie so sebou nosiť svoju aktentašku.

— Bývalý poslanec **Ivan Dérer**, ako socialista, musí pečovať o dobré sociálne položenie slovenského národa, na základe čoho prideluje sa ako ošetrovateľ do štátnej porodnici.

— **Ivanka** je zadelený k radiovej službe na Slovensku a musí počúvať všetky tie reči, ktoré odznejú z mojich úst.

(Hrozná!)

Potom dovolím si sdeliť, že **Karol Sidor** bol vymenovaný za šéfa tlač. oddelenia ministerského prezídia, redaktor **Straka**, za hlavného riportera, a **Vladimír Žarno**, za redaktora Úradných Novín.

(Schôdzka bola na 10 minút prerušená.)

— Pánovia, myslíte, že ja som politik? Čerta, ja som vôl.

Tá Michalská brána . . .

Uno Hrabě.

Tá Michalská brána veľmi stará,
o našu sa lásku verne stará.

Červené má líca,
dušu bielu,
tak poznáte každý
mojů milú.

Červené má líca,
vlasy čierne,
raz do mesiaca
je mi verné.

Preto trpezlivo
čakám schôdzku,
že som veľmi dlho
bez jej bozku.

Potom tá Michalská
stará brána,
nechá milovať nás
až do rána.

—o—

— Sto striel! Táto moja britva nereže.

— Ale manžel môj drahý, veď tvoja koža predsi nie je tvrďšia ako škatuľka na konzervy a tú som predsi otvorila tvojou britvou celkom dobre.

V módnom obchode kupuje matka svojmu synčekovi nohavice. Obchodník ukazuje jedny.

— Prosím, to je to, že môj synček z týchto za dva mesiace vyrastie.

— Ale prosím — odvetí obchodník — nuž, čo si Vy myslíte, že tieto nohavice potrvajú dva mesiace.

*

Dvaja Angličania sa stretnú a jeden radostne zvolá:

— Uch, ale sme sa dávno nevideli, kade si chodil?

— U Niagary.

— A čo si tam videl?

— Človeka, ktorý plával proti prúdu.

— To som bol ja.

*

Prší. Dvaja páni kráčajú po klzkej ulici.

— Taký je klzký tento asfalt, že by človek ľahko padol. Na šťastie však toľko fajčím, že popol z cigary mi padá pod nohy a zabraňuje, aby sa pokľzol.

— Ja toľko nefajčím — odpovedá druhý — ale moja cigara je tak silná, že ma nenechá spadnúť.

— Hrobár vykopal v Trebostove, v Turci živú ženu.

— Hrozná! Ako?

— Ale, kopal hrob a žena sa mu tam plietla, tak ju vykopal z cintorína.

T.

Pán pribehol bez dychu na perón a volá:

— Dôjdem ešte k rýchliku?

— To závisí od toho, ako chytro viete bežať. Vlak odišiel pred pol minútou.

Komunisti utvorili koalíciu s kresťansko-socialistmi.

Prečo by sa nemali spoločne radovať, keď u Kubíka v jeho karpatskej pivnici dostanú najlepšie víno a jedlá a možno sa pri veselej hudbe každú sobotu i nedeľu zabávať. Príďte a pozrite si novú kolkáreň, KUBÍK Karpatská 10.

Farára na Mokrej opýta sa biskup:

— Keď by nebolo vody, čím by ste krstili?

— Vínom.

— A keby ani vína nebolo na Mokrej?

— Tak borovičkou.

— Ale, keby ani vína, ani borovičky nebolo vo vašej dedine?

— Tak by ja som tam iste nebol farárom.

*

— Jožko, dokážte mi, že ma skutočne milujete.

— Vďačne. Tu je pod nami Dunaj, skočte doň a ja vás vytiahnem.

*

— Nesmúte tak veľmi. Veď keby i vaša žena zomrela, na druhom svete sa s ňou stretnete.

— Veď práve to!

*

Šuster so svojou žegou sa milujú. Dvaja učnískovia v susednej izbe počúvajú vždycky. I opýta sa mladší:

— Ty, čo to robia tí tam v izbe?

— Milujú.

— A je to dobré?

— Ty blázon! Keby to nebolo dobré, tak by to s nami robili.

— Pán sudca, bolo to tak, keď ma vtedy nabili, že šiel som z jarmoku a kráčam si pomaly po hradskej. Odrazu len očujem za sebou veľký krik a hroznú trma-vrnu, obzrem sa, nuž vidím, že to mňa bijú . . .

Pokračovanie „Lexikonu“ v budúcom čísle.

Opilý človek moce sa v noci košickou hlavnou ulicou až zastane v zjavných rozpakoch u brány jedného domu. Jeden pán, tadiaľ idúci ho osloví:

— Čo tu hľadáte, ste opilý?

— Aleba! Rád by vnišiel do domu, ale zabudol som si kľúč od brány.

— Tak zazvoňte domovníkovi.

— Ľahko hovoríte, keď práve ja som tu domovník.

*

Nášho známeho básnika **J. Tida Gašpara** požiadal raz **Martin Mičura**, ešte vtedy minister pre Slovensko, aby mu niekoľko riadkov napísal do pamätníka.

— Veľmi vďačne, odpovedal Gašpar a napísal:

„Požičajte mi tisíc korún a potom zabudnite na veky, na Vášho známeho: **Tido Gašpara**.“

*

Na jednom balkone letnej vily bozkáva majiteľ panstva svoju krásnu mladú ženu. Keď však pozrel na ulicu, videl na nej ísť jedného známeho mnícha, ktorému vesele privolať „Na tvoje zdravie mníchu“, ohnive pobozkal svoju ženu. Mních sa však zastavil a povedal: „Ďakujem Vám vznešený pane, ale jestli mi požičiate toho pohára, z ktorého ste mi na zdravie pripil, dovolím si na vaše zdravie i dvarázy vypiť“. **Jastrab**.

*

Prišiel raz k Hlinkovi jeden prepustený slovenský železničiar a prosil ho, aby mu pomohol späť do úradu. Svoju prosbu zakončil slovami:

— Nemám už nikoho v kom by dôveroval, len Pána Boha a vás.

— Veľmi ľutujem, odpovedal Hlinka, lebo práve my dvaja, Bôh a ja, sme ti, na ktorých v Prahe nepočúvajú.

Vtipy z Paríža.

Milostpani: Marie, no, keď sa to už stalo, nebud'te smutná, že ste rozbili tú vázňu.

Marie: Pre tú jednu, nie som ani tak smutná, ale pre tie dve, ktoré som rozbila v salone.

(L' Intransigeant.)

Súsed: Toho človeka miluje teraz Anette?

Súsedka: Nie. S tým len spolu býva. (Le Rire.)

Snúbenica: Keď sa ti stanem manželkou, podelím sa s tebou v tvojich starostiach.

Snúbenec: Chválabohu, ja nemám starostí.

Snúbenica: Neboj sa, budeš ich mať. (Le Matin.)

Polette: Keď ho tak veľmi miluješ, prečo sa zaň nevydáš?

Bobette: Bojím sa, že tohoto človek nemala by chuti oklamať. (Le Sourire.)

Snúbenec (po svatbe podá ruku matrikárovi). Tedy na čím skoré dovidenia! (Le Rire)

O t e c: Mám ti dnes pomôcť pri počtovej úlohe?

S y n: Nie. Pán učiteľ mi povedal, že je lepšie, keď ja sám narobím chýb.

O H a y d n o v i, slávnom skladateľovi vypravuje sa táto zaujímavá histórka:

Hayden vracal sa z veselej spoločnosti v ružovom rozmaru. Keď sa blížil k svojmu bytu, napadla mu dobrá hudobná myšlienka, krásny motív. Báľ sa, že by ju zabudol než by došiel domov a preto siahol rukou do najbližšej kaluže, rostiahnutými prstami urobil na najbližšom dome päť čiar, do ktorých naznačil niekoľko not a šiel pokojne domov. Nasledovného dňa šiel sa na zvláštne tie partesy pozrieť, opísal noty do svojho zápisníka a niekoľko dní potom dokončil svoju skladbu.

— Kúpil som si u Vás jeden ochranný prístroj proti zlodějom, ale sa neosvedčil.

— Prečo, prosím?

— Včera mi ho ukradli.

Okánik, starosta Bratislavy, ktorý, ako je známo, je katolíckym kňazom, vrazil sa raz po Bratislave v automobile. Uvidí ho jeden mladý komunista a zavolá naň:

— Kristus chodil bosí a peší a nie na koči, ani automobile!

— Syn môj, odvetil Okánik, Ježiš Kristus bol chudobným synkom jednoduchého tesára, ja som ale starosta Bratislavy.

Jedna dáma chcela spáchať samovraždu a opýtala sa jedného medika, že kde si má streliť, aby istočne zomrela. Ten jej poradil, že tri prsty pod prsá.

Dáma tá počúvla a strelila si do kolena.

— Čo je rozdiel, medzi veriacim a kristírom?

— ?

— Že veriaci príde do neba. —

— A kristír?

— Hehe!

Demokratický výcvik

Vojaci, miešane inteligentní s analfabetmi, ale väčšinou predsi inteligentní, teraz narukovaní stoja na dvore kasárne cieľom vojenského výcviku.

Kaprál: (stojí pred nimi a hovorí): Veľ'avážení páňovia! Nie bundáši a nie takí hociakí, nie darmožrúti a mamlasi, ale áno, veľ'avážení páňovia, týmto započnem váš vojenský a demokratický výcvik, totižto a čili váš vojenský a demokratický výcvik.

Niekto (z radu, ktorému sa tieto slová veľmi páčia a ešte nevie, že ako je to vlastne u tej vojenskej) Bravó! Výborne!

Kaprál: (pozre naňho a nepovie, že kuš. Vidno na ňom, že to „kuš“, prehltol a potom pokračuje): Veľmi dobre vediac a pochopiac, že terajší vojenský výcvik má byť vedený v duchu demokratickom, má byť vedený starostlivo a nežne, veľmi nežne, nie tak ako pred prevratom, kedy takí regruti, ako teraz vy ráčite byť, veľ'avážení páňovia, už v tomto čase mali zemegul'u miesto hlavy na krku, tak opuchnu-

me, veľ'avážení páňovia, ani ryba pod vodou, ale nie vtedy, keď ešte žije, ale keď už štyri mesiace zdochla. Tak čušíme.

Niekto: Nuž veru čušíme, čo sa toho týče

Kaprál (cíti, že všetko je tu daromné. Pozre na svoju dľaň, ktorá ho už svrbí, ale potom spustí ruku k stehnu): A teraz prejdeme na výcvik, vlastne na samotný výcvik, totižto na výcvik veľ'avážených páňov. Prosím páňov, aby ráčili stáť rovno. Rovno, ako šnúra, rovne, ako topol' a nie tak hrbate, skrčene, zmoklene ako kaviareňský klajderštok, keď kolíku má v bruchu. (Prechádza radom, každého dobroprajne naprávi, ale medzitým odpočívá, hlboko vzdychá a z niektorého jeho pohnutku vidno, že radšej by pomlátal všetkých na jednu kopy): Tak prosím, takto prosím úctive. Je to veru radosť cvičiť s takými inteligentnými páňmi. No a teraz, veľ'avážení páňovia, keď po-

(Utíši sa) Dovolil som si za-
veliť, že v pravo hľad a vy
páňovia, predsi ste si neráčili
obličaje obrátiť v pravo. Pre-
čo nie?

Niekto: (chce odpovedať).

Nono! (Ukludní sa) Prečo nie?

Niekto: (pomýli sa a chce odpovedať).

Kaprál (utrpene): Šepocem pokorne: nech nerácia ráčive ráčiť. Lebo nerácia mať toľko zubov v pap... Ale to poznámenávam len tak. Inácej ale, keď ešte jeden raz poviem, že v pravo hľad, vtedy každá tvár, ktorá patrí k páňom, nech sa obráti čo najláskavejšie v pravo. A neráče potom dodatočne povedať, že my sme si to mysleli, že, my sme neverili ako by... Lebo keď to vezmeme podľa toho a oného viera predsi len patrí do kostola a nie do kasárne a či čo, ačpráve ani ten šedivý a bielobradý, dobrotivý páňboh tak fajne nezachádza na ružových postielkach sa kopřčajúcimi malučíčkymi anjelikmi, ako ja s páňmi... tisíc ohniv... (Energicky) V pravo hľad!

Niekto: (pozre v l'avo).

Kaprál (zbledne od bóľu): Prosím pokorne... nemyslel som to tak, aby tridsať páňov pozrelo v pravo a jeden páň v l'avo. Lebo keby som to bol myslel tak, tak by som bol zavelil tak, že tridsať v pravo a jeden v l'avo. A potom i to... tiež dôležité vedieť, že kade je vlastne to v pravo. To v pravo, je len v tú stranu v ktorú stranu sa nachádza pravá ruka. Kde niet pravej ruky, tam je už nie v pravo. Na príklad l'avá ruka to je už nie pravá. Prosím vás preto, buďte tak láskaví páňovia v budúcnosti k tomuto sa pridržiavať a dl'a toho sa riadiť. (Zareve). V pravo hľad!

Niekto (pozre v l'avo).

Kaprál (skoro zmeravie a presta-
ne dýchať. Utre si pot s čela,
trasúcimi sa kolenami a veľmi
ticho): Drahí moji páňovia...
aby vás páňboh požehnal...
vy viete skoro všetci písať...
napíšte páňu ministrovi národnej
obrany úctivú prosbu, aby raz
aspoň na jeden deň, odhladol
od demokratického výcviku a
potom najmite za niekoľko
korún nejakého sprostého
soploša... nejakého regrutu,
ktorý by bol stále v mojej
blízosti dokiaľ ja s páňmi
cvičím... regrutu, ktorý je
nie krehkým kvietočkom,
hodvabným páperím... ktorému
sližať môžem kožu s tvári a
naprávať črevá v bruchu...
lebo takto, alebo sa páňi
neučia v pravo hľad, alebo ja
explodujem na drobné kúsky!

OPRAVA.

Napísali sme, že polovica členov
obecného zastupiteľstva mesta
Trhovej je blbá. Zastupiteľstvo
menovanej obce nás pod ľar-
chou zákonitých následkov vy-
zvalo, aby sme toto tvrdenie od-
volali, následkom čoho nútení
sme uverejniť opravu, že polo-
vica členov obecného zastupiteľ-
stva mestečka Trhovej nie je blbá.

NEODHADZUJTE ROZTRHANÉ FUSEKLE,

ALE PREDPLAŤTE NA

DEREŠ

Vychodí 1. a 15. každého mesiaca
s bohatým obsahom

ČÍSLO ZA 2 Kčs

Predplatné na rok Kčs 50.--,

na pol roka Kčs 25.-- Adresa:

„DEREŠ“ BRATISLAVA, KAPITULSKÁ ULICA 13

tú od samého výcviku, a že i pán nadporučík Krémárek mi povedal, že keby ste vy, veľ'avážení páňovia, boli poslednou špinou našej republiky, aby i vtedy s vyberanou zdvorilosťou zachádzal s vami a preto ja teraz s vyberanou zdvorilosťou zahájim váš vojenský výcvik, totiž a čili váš vojenský výcvik.

Niekto: Ďakujeme pekne páňu kaprálovi.

Kaprál (podíva sa tým smerom, neodpovie, potom predsi odpovie): Neráče! Nie! Keď pán kaprál hovorí, vtedy pán regrút neráči. Keď pán kaprál hocičo povie, vtedy regruta ráči si neotvoriť pysky. Nie, neráči. O tom ani reči, aby si neráčil. Ale to poznámenávam práve len tak.

Niekto: No veď mi to vieme páňu kaprál.

Kaprál (pokrúti hlavou): Nie „no veď mi to rozumieme páňu kaprál.“ O tom ani reči, že „no veď mi to rozumieme páňu kaprál“... ale o tom, že čušíme, páňu kaprál, keď hovorím ja. Vtedy všetci čuši-

viem, že v pravo hľad, vtedy to neznamená toľko, že povedzme na príklad v l'avo hľad. Vôbec nie, vážení páňovia. Keď poviem, že v pravo hľad, vtedy budete tak láskaví páňovia, vaše tváry jednodymyselne v pravo obrátiť. A odrazu. Len práve vtedy, keď poviem, že v pravo hľad a nie čakať a počkať, na žiadon pád nie, aby som každému zvlášť zasepnul do ucha, že v pravo hľad. Tedy, ako som už mal to šťastie povedať: v pravo hľad!

Nik sa nepohne.

Kaprál: Prečo ste si neráčili vaše obličaje podľa dohovoru obrátiť v pravo?

Niekto: (chce odpovedať).

Kaprál: Odpovedať ráčiš?! Neráč odpovedať, vy! Keď ja sa tážem... Keď sa pán kaprál táže, to neznamená, že regrút odpovie. Nie, nie, prosím ponížene... Ja môžem sa spytovať až do toho času, dokiaľ páňovia vy v rade nesplesniete a nezhnijete, ale odpovedať predsi netreba. (Iskria sa mu oči) Ale ani nemožno!

Pikantné historky.

Češky, prečo ste také ako limonáda?

Prosím čo najpokornejšie za túto troška neslušnú otázku, kladím vám ju však tak úprimne, so žiaľom v mojom srdci, že vy všetky Češky, ktoré v jarnom slniečku beháte po bratislavskej promenáde, veselá a štebotavé ako lastovičky, na pohľad pekné a milušké, neafektované, prirodzené, do zedenia s vašimi malými nožičkami a rozpírenými líčkami, že vy by ste raz všetky, miesto toho, aby ste sa touto otázkou cítili urazené, prišli ku mne a dokázaly, že nemám pravdu a že moja otázka postráda akéhokolvek základu. Teda neafektujeme, ale pohovorme si úprimne a dôverne o tejto otázke, ktorá — to je nesporné — stáva sa úžasne dôležitou v praktickom prevádzaní československej vzájomnosti.

Veď si len drahé moje dámy predstavte! Pred niekoľkými rokmi, bolo to, keď sa nemýlim 28. či už 30. okt., keď sme sa dozvedeli, že Slováci a Češi, teda i Slovenky a Češky, tvoria jednu republiku, pomenovanú veľmi múdre, republikou československou.

Aké to malo ale za následky? Ako sa to začalo budovať, čo všetko sa podniklo, aby nielen paragrafmi, ale i v praktickom prevádzaní splynuli Slováci s Čechmi a naopak, v jeden nerozdvojný celok?

Zahájené boli rôzne konferencie, bolo ustanovené ministerstvo pre Slovensko a ministerstvo unifikácie, boli vysielaní českí ľudia na Slovensko a usporiadané slovenské výpravy do Čiech. Pomýšľalo sa na vybudovanie jednotnej administratívy, jednotného daňového systému a taríf. Teda všetko možné sa robilo, len zabudlo sa na srdiečko, ktoré spojí všetko silnejšie, ako železná ruka zákona. Prišli na Slovensko Češi a zamilovali sa do Sloveniek, prišli na Slovensko Češky do ktorých sa zamilovali Slováci. Začalo to všetko navzájom sympatizovať, milovať, ženiť sa a vydávať a — prvé fiaško československej vzájomnosti sa objavilo. Nie vždy, ale mnohokrát. A keďže sa už o tých rôznych a hrozne vážnych finančných a hospodárskych otázkach

tol'ko, ale tol'ko popisalo po novinách, je práve na čase, aby bola otázka československej vzájomnosti objasnená pre všetkých nás, ktorí sa nestaráme či sa na Ostravsku stávkujeme, alebo na Handlovej hrdzavejú mašiny, keď zasvieti jarné slniečko a je lásky čas.

Dajte nám pokoj s agrarizmom, Hlinkom, sociálnou pečlivosťou a čert vie ešte akými nudnosťami! Tu je jaro, sakra, tu sa prosím stromy zeleňajú a fijalky kvitnú! Choďte do pekla s vašimi vetvami, čiarkami, jarným zasadáním a inými nesmyslami pre jarnú ideológiu! My si do štatistického výkazu hluchonemých a staropenzistov najviac keď zapakujeme klobásu, ale vám ju neprečítame, ani nenazreme do voličských soznamov, a just nie! Pre nás môže teraz tornado pováľať celú Ameriku a zemetrasenie celé Japonsko. Čo nás, prosím, po tom, či Fiume je slobodným prístavom, alebo či cena pšenice v Južnej Argentíne klesla. My nežijeme v južnej Argentíne, my sme tu v Bratislave, kde jaro udrelo nám do srdca, kde všetko sa smeje, teší, skáče v zlatej záplave teplunkého slniečka. Tu sme Slováci a Slovenky, Češi a Češky — teda soznámme sa, aby sme sa radi mali, aby sme sa vedeli spoločne tešiť jaru a láske, keď nás už tak tí naši politici splášili dohromady.

A práve preto, drahé moje dámy, nehnevajte sa pre túto úprimnú otázku, ale pod tlakom slovenskej mládeneckej verejnosti musel som vám ju nastoliť, lebo ste touto obviňované hroznými vecmi. Nech vám postačí, keď vám tu podám na príklad mienku jedného mladého Slováka, ktorý hovoril:

— Bratku, je to tragické s týmito Čechami. Ty vieš, že pochodil som už mnoho sveta, ty vieš, že žil som už vo Viedni, Paríži, Budapešti, Varšave, Belehrade, Miláne, Odesse, Bukarešti a v Carihrade. Keď by ti rozprával, koľko krásnych chvíľ som zažil v náručí krásnych žien, v náručí ohnivých Rumuniek v Bukurešti s ktorými som naviazal styky na korze Ca-

lea, Victorei, Elisabete a Orientului, alebo ktorých pohľad som zachytil z elegantných záprahov v parku Kisseleva, alebo o drásavých bozkoch belehradských slečieniek, zľapaných na Kalimegdane, o až po nožičky vybarvených dámach berlínskeho predmestia Weddingu, Rosenthalu alebo Unter den Lindenu. Bratku drahý, už len ten pohľad na štebotavé karavány ruských študentiek na odesských bulevardoch Nikolajskaja, Jakaterinskaja, alebo parku Alexandra, alebo bol by si videl ten plamenný pohľad, ktorý šľahal zpod závojov tureckých žien Carihradu, pri Bospore, na Taksimovom námestí, alebo čiernych židoviek Balatu, aby ani nespomenul prefikánu rafinovanosť v spôsoboch lásky parížskych grizettiek, nehovoriac o Španielkach a Taliankach, od ktorých ťa Boh ochráň. Známe sú ti Maďarky, Poľky a Slovenky a vieš, že po prvom bozku začneš sa ich báť... Priateľu, koho objímaly ramienka bielučké ako sneh, kreolné ako gaštan tol'kých národov, ten môže si dovoliť, aby srovnával medzi ženami týmito a ženami Prahy a vôbec českého kraja. A výsledok tohoto srovnávania je pre Češky veru veľmi nepriaznivý.

Vidíte, moje dámy, takto hovorí ten môj priateľ. Hovorí, že Češky nevedia opravdive, náruživé, celou bytosťou, bez rozumu milovať, že sú vraj k tomu príliš trieze, vypočítavé, že nevrhnú sa celou vášnivostou mládej krvi do náručia lásky, že láska vás nevie povzniesť nad oblaky alebo pokoriť až do blata. Vy viete milovať, ale vaša láska podobá sa slnku, ktoré pomaly vychádza, rozlieva svoju žiaru v stupňujúcej sa teplote, ktorá opeká, ale neočakávaným ohňom nevybúši, ako sopka a nespáli všetko čoho sa tkne. Vaša láska podobá sa tichému alebo rozvlnenému jazeru s neznámou hĺbinou, a nie rozbúrenému moru s mohutnými vlnami, ktoré zašľahnú i do skaly, aby roztrieštené padly do hĺbky, v ktorej nechaly uzrieť drahokamy, alebo bahno a špinu.

Nechcem generalizovať a s veľ-

kým uspokojením priznávam, že sú i medzi vami mnohé výnimky, však vo všeobecnosti je tomu tak, ako som hovoril. A preto sa nehnevajte, keď hovorím, že ste ako limonáda, ktorá síce uhasí smäd, pije sa však v intervaloch a nie ako víno, ktoré uhasí tiež smäd, ale len preto, aby urobilo chuť na druhý pohár, aby človek pri treťom pohári ztratil rozum a nemyšlel na to, čo sa stane pri pohári štvrtom.

Dámy, bol by veľmi rád, keby ste mi dokázaly opak tohoto všetkého, už či v praxi, alebo len takto na papieri a verte mi, že by ste tým ohromne poslúžily tej našej vzájomnosti. Dámy moje, počúvajte dobrú radu a milujte po každom raz tak, ako keby ste posledný raz milovali a hneď potom, alebo po tom, zomrely.

„ANGELO“

UMELECKÝ FOTOGRAFICKÝ ZÁVOD
BRATISLAVA
PALACKÉHO SADY Č. 4

— Schiller, nemecký básnik v svojich mladších rokoch hrával na harfe. Mal však jedného súseda, ktorý nemohol vystáť túto muziku a preto keď ho to už raz poriadne domrzelo, vstúpil do Schillerovej izby a ironicky poznamenal:

— Pane Schiller, vy hráte na tej harfe ako David, len škoda, že nie tak pekne.

— Vy zas, drahý môj sused, hovoríte tak ako Šalamún, len škoda, že nie tak múdre.

— Ty, čo je to non-sens?

— Dáma, ktorá je antimilitaristkou.

Medzi umelcami.

Známy hudobný skladateľ mal koncert. Medzi obecenstvom v prvom rade sedel jeden jeho dobrý priateľ, ináčej známy autor mnohých veselohier. Skladateľ medzi hrou náhodou sa poďíval na svojho priateľa-spisovateľa a zbadal, že sa ten smeje, ba jeho priateľ sa cez celý večer usmieval a stále len smial, že skladateľ prichádzal do rozpakov, začal sa myliť, a ledva vedel dokončiť svoj program.

Po koncerte chytil na chodbe svojho priateľa a dohovára mu:

— To nie je pekné od teba, že si sa mi celý večer smial, vidíš ja koľkokrát len som bol v divadle, aby som sa poďíval na tvoje veselohry, nikdy som sa nesmial.

— Pane, kde tu, v tejto ulici najdem nejakú krému?

— Len choďte rovno, odtiaľto v desiatom dome.

— A až dotiaľ, čo budem piť!

Starší pán opytuje sa päťročnej Olinky:

— Olinka koľko máš rokov?

— Päť.

— Už toľko! Veru som si myslel, že si mladšia.

— Ujto, vy mi lichoťíte.

KAŽDÉMU

stojí v záujme, aby elektrické osvetlenie svojho bytu bolo v dobrom stave za Kč 5 predplatného. Ponáhľajte sa predplatiť. Každé elektrické zariadenie počítame čo najľahšie. Naši predplatitelia obdržia sľavu.

ARIST elektrické podujatie
Bratislava, Poľovnícky rad 30

Keď parížskemu Rotschildovi zomrela prvá manželka, ktorá vynikala neobyčajne krásnymi a jemnými rukami, zavolať vdovec slávneho sochára Fremieta a žiadal ho, aby urobil chytro sadrový odliatok jej ruky. Keď bol sochár s prácou hotový opýtal sa ho milionár Rotschild, že aký honorár za túto prácu požaduje. Fremiet odpovedal kľudne:

— Stotísic frankov!

— Pre Boha! čo by stála potom celá postava z mramoru, alebo bronzu!

*

K pravotárovi príde žid, chce sa rozviest so svojou ženou.

— *A aké máte dôvody?*

— *Moja žena nechce tak ležať, ako by to ja chcel.*

— *Nechce tak ležať. A ako by ste chceli, aby ležala?*

— *Tri metre pod zemou.*

*

Na dobročinnom večierku predávajú dámy i bozky. K jednej peknej dáme pristúpi mladý pán:

— *Čo stojí, madame, váš bozk?*

— *Tisíc korún.*

— *Tisíc korún! A nižšie to nedáte?*

— *Za päťtisíc.*

*

Schwarz urazil gentlemana, ktorý ho vyzval k americkému súboju. Stránky za sišly v jednej miestnosti a za asistencie svedkov, ťahaly z klobúka guľky. Schwarz ťahal a vytiahol čiernu i musel sa zastreliť.

— Tu máte revolver, hovorí jeden z prítomných, a viete čo je teraz vašou povinnosťou, keďže ste vytiahli tú čiernu guľku. Choďte do vedľajšej miestnosti a my tu dočkáme vašu smrť.

Schwarz chvejúcou rukou vezme revolver a pomalými krokmi odoberie sa do vedľajšej miestnosti, zatvoriac dvere za sebou.

Spoločnosť niekoľko minút napute načúva až — tresk — v bočnej miestnosti zahrmi výstrel.

— Pánovia, klobúky dolu — zavetľ jeden, — Schwarz zomrel ako gentleman. — A teraz podme, aby sme uvideli jeho mrtvolu.

Otvoria dvere a vidia Schwarza, ktorí sedí vo foteli, v hube má cigaru a s obrovským kľudom vyfukuje dym.

— Ale pane, čo to má znamenať, Vy žijete?

— Čo mám robiť. Ja som strelil, ale som sa netrafil.

*

— Khon! Khon! Khon!!

Khon však sa ani neobzre, ide ďalej, až ho Schwarz, ktorý volal za nim, dobehne, chyti ho za rameno:

— *Prečo nezastaneš, keď ťa volám.*

— *Lebo ja som už nie Khon, ale Komár. Áno, dal som si meno poslovenčiť.*

— *No a, ako sa máš? Veď som ťa už deväť rokov nevidel.*

— *Ja bratku, ja som sa stal veľkým boháčom. Mám krásny palác, kone, automobil a nič nerobím. Ráno sa vozím na automobile, a po bohatom obede zapálím si na drahú cigaru a ľahnem si na terasu.*

Schwarz príde domov a vypravuje svojej žene:

— *Ty Róza! Stretol som sa s Khonom, ale ten sa už nevolá Kohn, ale Komár. Je veľkým boháčom.*

— *No a čo robí jeho žena, Tereza?*

— *Tá sa už tiež nevolá tak. Tá sa volá Terasa.*

E. KIESSLING, BRATISLAVA

VÝROBA DAMSKEJ, PANSKEJ A DETSKEJ BIELIZNE V NAJPROSTEJŠOM AŽ NAJJEMNEJŠOM PREVEDENÍ. VÝROBA BIELIZNE Z PRINESENÉHO TOVARU. PREVÁDZA OPRAVY A UM. ZAŠÍV. PRÁCE. PRÍJME PRÁCENA SMIKOVANIE, RUČNÉ A STROJOVÉ AJOUROVANIE, PREDTlač, RUČNÉ VYŠÍVANIE. VÝROBA UMEL.-PRIEMYSEL. PREDMETOV. ÚPLNÉ VÝBAVY PRE NEVESTY

DUNAJSKÁ ULICA 21 -:- TELEFON 5-43

— Moric, povedz mi jedno domáce zviera.

— Krava.

— Povedz ešte jedno.

— Ešte jedna krava.

*

František Vondříček sedí v kaviarni a prezerá noviny. Odrazu pristúpi k nemu jeden pán a bez slova dá mu také zaucho, že mu vypadnú z ruky noviny. Pán Vondříček vyskočí a zreže:

— Pane, čo pak ste to urobil? Bylo to vážně, aneb byl to vtíp?!

— Nie bolo to celkom vážne.

— To máte štěstí, lebo takové špatné vtípy by nestrpěl.

*

Stretno sa Wels s Khonom a hovorí mu:

— *Či sa nehanbiš Khon bozkávať a válať sa s tvoju ženou za bieleho dňa, tam kde to každý vidí.*

— *Ako?*

— *Nuž včera predpoludním šiel som kolo tvojej zahrady a nakukol som cez škáru a vidim, že ležiš s tvoju ženou v tráve, bozkávaš a objímaš ju.*

— *Wels, ty sa budeš smiať.*

— *Nu?*

— *Včera predpoludním, nebol som ani v zahrade.*

„*Dereš*“ je dobrý, ani smotánka.
Milán Ivánka.

Slovenský a maďarský zajac.

Dvaja zajaci sa stretnú na slovensko-maďarských hraniciach.

— Servus-Servus, vítajú sa srdečne. Odkiaľ utekáš?

— Ale bežím z Budapešti na Slovensko, lebo tam je to k nevydržaniu. Samá korupcia, prebúdžajúci sa Maďari, pogromy, panamy, tak idem k vám do Československa, tu máte vraj demokraciu, poriadok... A ty?

— *Ja utekám zo Slovenska.*

— *Ale prečo?*

— *Bratku, tu sa to tiež nedá vydržať. Ohromné dane. I teraz vyšlo na príklad nariadenie, že za každého sodratého koňa sa má zaplatiť 100 korún dane.*

— *Ale, čo teba do toho? Ty si predsi zajac a nie kôň!*

— *Ja bratku, ale dokiaľ ja to tu v Československu dokážem, že nie som kôň, ale zajac, dotiaľ ma sedem rázy oderú.*

Istý Čechoslovák dokazoval Hlinkovi, že akí by boli blažení Slováci, keby súhlasili s centralizmom.

— *Nebeská blaženosť je ešte väčšia, odvetil Hlinka, a predsi nikomu z nás sa nechce zomreť.*

*

Zlaté zrnká.

— *Nie je všetko zlato, čo je žlté.*

— *Kto včas ráno vstáva, ten je blázon.*

— *Kto na teba kameňom, ty na toho drúkom.*

— *Väčšiemu sa vždy ukloň, aby si mu mohol nohy podraziť.*

Kto si nekúpi „Dereš“, ten je štréber.
Ivan Dérer.

Žid z Mukačeva mal pravotu v Bratislave. Zastupoval ho jeden tunajší a známy advokát, ktorému sa podarilo proces i vyhrať. Hneď to i oštelegrafoval svojmu klientovi. Takto:

— *Kohn, Mukačevo. Spravodlivo vec zvíťazila.*

— *Ešte toho dňa došla odpoveď:*

— *Zadať ihned apeláciu.*

*

— *Ako sa volali traja mudrci od Východu?*

— *Gašpar, Melichár, Baltazar.*

— *A ktorý bol z nich muríň?*

— *Ten čierny.*

*

Medzi hercami.

Šepkár: *Ale pane Hübner, keď vám budem tak hlasite šepkať, počuje to celé obecnstvo.*

Hübner: *Len šepkajte smelo. Pred opravdovým hercom neexistuje obecnstvo.*

*

Tučná herečka prišla k lekárovi, aby jej niečo predpísal, od čoho by schudla.

— *Slečno, lieky nepomôžu, ale by vám niečo poradil, čo by malo výsledku.*

— *Prosím?*

— *Zíte len zo svojej gáze.*

*

— *Slečno, nemohol by poznať vášho otecka?*

— *Nie, lebo toho ani moja ma mička nepoznala.*

Žije v Bratislave starší pán, v slovenskej spoločnosti dobre známy, ktorý nepohrdal by dobrým vínom a iste lepšou spoločnosťou, keby v svojich zábavách nebol obmedzovaný svojou manželkou, ktorá nemá pražiadneho pochopenia pre veselejší spoločenský život a veru málokedy svolí, aby pán manžel odišiel večer na pol litra vína.

Chudáčik čo posmievania musí vyvádzať starý pán pre energickú povahu svojej ženy. V úrade a popoludní pri čiernej káve sa mu kamaráti stále posmieávajú. A on sa háji ako vie. Hovorí, že večer jeho žena mu nerozkazuje a keď tak vystane, nikdy sa naňho nenahnevá.

— *No to by sme chceli vidieť, či by si dnes večer, povedzme celú noc opovážil stráviť v našej spoločnosti bez toho, že by si to doma oznámil!*

— *Aby ste videli, že to môžem urobiť keď chcem a bez toho, aby boli doma preto nejaké patálie, držím dnes večer s vami.*

A slovo si skutočne dodržal a až do rána sa zabával s veselou svojou spoločnosťou.

Druhý deň sa starý pán nezjavil na obzore a ani potom niekoľko dní. Iba o týždeň prisadol si zase k spoločnému stolu.

— *Tak čo povedala žena? — odznala hneď zvedavá otázka.*

— *Čo? Nuž nepovedala ani slova.*

— *Skutočne?*

— *Skutočne — vzdychol si starý pán — celý týždeň nepovedala ani slova.*

Panské a chlapecké obleky, plášte, raglány, dámske a dievčenské plášte a šaty v najväčšom výbere a najľahnejších cenách sú k dispozícií v obchodnom dome

ZIGMUND KOHN A SPOL.
BRATISLAVA, Michalská 19-21-23

Spovedá sa mládenec a doznáva, že má peknú frajerku, ktorú raz bozkal.

— *No a ďalej? — opytuje sa ho farár.*

— *Ďalej to bolo tak že Zuza sa potom pritúlila ku mne a mne začalo byť teplo. Však premochol som pokúšenie a som ju neoblabil.*

— *Tak? Pomodli sa päť Otčenášov a sožer päť porcií sena.*

— *Sena?*

— *Áno, lebo si vôl.*

J. TAUSKYHO SYNOVIA

ZALOŽENÉ 1864. OBCHODNÝ DOM ZALOŽENÉ 1864.

BRATISLAVA, HURBANOVO NÁMESTIE ČÍS. 8-10.

Ženské šaty, módný tovar a bielizeň. Koberce a záclony. Výbavy!